

РЕШЕНИЕ

№ 1118

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 06.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Таня Миткова, като разгледа дело номер **9673** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „Рено Нисан България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „И.“, бул.Г.М.Д., Л. И. Т., №16А, ет.2, представлявано от М.-Д.-Б., чрез пълномощника си Е. Х. Г. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 22-1030-001053/08.09.2022 година по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР- П., с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца на л.а. „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата е посочено, че ЗППАМ не съответства на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че ЗППАМ е издадена без да се установи участието респективно допустителството от страна на дружеството на процесното нарушение. Моли се да същата да бъде отменена, като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от Д., излага доводи , че „Рено Нисан България“ ЕАД, не е извършила никакво нарушение, т.к. е предоставило процесно МПС на правоспособен водач, като дружеството не следва да отговаря за последвало преотстъпване на автомобила на неправоспособен водач..

Ответникът – Началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР- П. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява

становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна: На 07.09.2022г. между С. Т. и „Рено Нисан България“ ЕАД бил сключен договор за осигуряване на превозно средство с предмет лек автомобил „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] . Договорът бил за срок от 5 дни. В чл.2.1.3. на договора било предвидено задължение-ползвателя да не преотстъпва ползването на автомобила на трети лица. Въпреки това вечерта на същият ден ползвателя С. Т., преотстъпила управлението на лек автомобил „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] на съпруга си М. Т., тъй като се почувствала зле. Малко след това, лекият автомобил бил спрял за проверка от служители на ОДМВР- П.- св. Й. И. и С. Тиков. Същите установили, че на 07.09.2022г. в 22.30ч. в [населено място], по [улица]до № 136, лицето М. К. Т. управлявал лек автомобил „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружеството – жалбоподател, в срока на лишаване от правоуправление по административен ред с НП 22-4332-010952, считано от 04.06.2022г.

За констатираното нарушение е съставен АУАН № GA 804851/07.09.2022г., връчен на нарушителя на същата дата.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на ПАМ № 22-1030-001053/08.09.2022 г., оспорена в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Оспорвания акт е издаден от Началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР- П. в това му качество и е налице необходимата компетентност, съгласно заповед № 317з-3162/15.04.2022 г. на Директора на ОДМВР- П., вр. заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, служебно известни на съда.

В обжалваната заповед изрично е посочено, че същата се основава на обстоятелствата, подробно изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение и с оглед наличието на всички реквизити предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, следва да се приеме, че е издадена в предвидената от закона форма.

Настоящият състав не констатира при издаване на обжалваната заповед да е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствени правила и противоречие на материалноправни норми. Не е налице нарушение на разпоредбите

на чл. 34 и чл. 35 от АПК.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ПАМ № 22-1030-001053/08.09.2022 г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на дружеството с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 07.09.2022г. в [населено място], лек автомобил „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Рено Нисан България“ ЕАД е бил управляван от М. Т., който е бил лишаван от правоуправление по административен ред.

Следователно наложената на дружеството жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че лек автомобил „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на „Рено Нисан България“ ЕАД. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че „Рено Нисан България“ ЕАД нито е предоставяла МПС за ползване, нито е разрешавал управлението на автомобила от неправоспособния водач М. Т., тъкмо обратното, л.а. е предоставен за ползване на правоспособен водач, с изрично задължение същият, да не преотстъпва ползването на автомобила на трети лица.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на

определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от правоспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лекия автомобил, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от правоспособен водач. Следователно управлението на лекия автомобил от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията ползвателя С. Т. и на правоспособния водач М. Т., които без знанието, без съгласието на собственика и въпреки изричната забрана в договора е управлявал автомобила.

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на дружеството жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат – управление на МПС от правоспособен водач. Поради което с наложената на „Рено Нисан България“ ЕАД с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Преди издаването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито в следствие са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от правоспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на сектор

„Пътна полиция“ към ОДМВР- П. следва да бъде възложено заплащането на направените разноси по делото за пътни разходи на свидетел, в размер на 38.89лева, който следва да бъдат платени по сметка на АССГ.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „Рено Нисан България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], р-н „И.“, бул.Г.М.Д., Л. И. Т., №16А, ет.2, представлявано от М.-Д.-Б., чрез пълномощника си Е. Х. Г. -Заповед за прилагане на ПАМ № 22-1030-001053/08.09.2022 година по чл.171,т.2а, б.“а“ от ЗДВП на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР- П., с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца на л.а. „Д. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР- П. да заплати на по сметка на АССГ, разноси по делото в размер на 38.89лева представляващи платени пътни разноси на свидетел по делото.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДВП.

СЪДИЯ: